

[Kofod-Svendsen]

er sket i sprogbrugen. Men når der er nogle, som har travlt med at tale om, at der nu er en forfærdelig farlig udvikling undervejs, vil jeg ganske stille gøre opmærksom på, at ordet union faktisk har været fremme i debatten, og at der under Luxembourggmødet skete en nedtoning af det.

Jeg har også mærket mig en anden udtalelse af en tidligere socialdemokrat, nemlig tidligere statsminister J. O. Krag, som, da debatten om EF kom frem i 1960'erne, udtalte: »Det er sandsynligt, at vi her står over for en udvikling, der med eller uden Danmark vil gå sin gang. Holder vi os udenfor, afskærer vi os fra indflydelse; deltager vi, får vi mulighed for at påvirke udviklingen.«

Det er den situation, vi igen står over for i dag. Der er en udvikling i Vesteuropa. Skal vi være med og præge denne udvikling, skal vi sidde med ved det bord, hvor Vesteuropas fremtid bestemmes, eller skal vi holde os udenfor?

Jeg mener, at vi skal være med.

Hvad kom der så ud af Luxembourggmødet? Jeg vil begynde med at slå det negative fast, og det er, at varetøret står uantastet, dansk suveræniteten er sikret. Men det vil være for lidt, hvis der kun var negative ting at sige, hvis vi kun kunne konstatere, at det og det ikke var blevet en realitet.

Jeg mener også, det er vigtigt, at vi fra Danmark bidrager med positive ting, vi ønsker. Der mener jeg, at der er sket fremskridt med henblik på at etablere et indre marked. Det har længe været et dansk ønske at få etableret et indre marked, men det må ikke fremmes for enhver pris. Det har været en balancekunst, hvordan vi på den ene side kan fremme det indre marked, som vil være i Danmarks interesse, og samtidig sikre os, at Danmark kan gennemføre egne nationale beskrytninger med hensyn til arbejdsmiljø og beskyttelse af det ydre miljø.

Så vidt jeg kan se, er denne balancegang lykkedes godt, idet vi uden at give afkald på vores stærke ønske om at kunne opprioritere højere end de øvrige EF-lande både arbejdsmiljø og det ydre miljø samtidig har fået en sådan ordning, at et stort land i egoistisk protektionisme ikke kan hindre, at det indre marked udvikles.

Jeg mener, at det EPS-samarbejde, som Danmark har deltaget i i en årrække, har været værdifuldt for Danmark at være med i,

idet det har givet os mulighed for at få større udenrigspolitisk indflydelse. Jeg mener, vi fortsat skal være med i dette samarbejde, men ikke for enhver pris. Det er væsentligt, at EPS-samarbejdets mellemstatslige karakter er bevaret, at Danmark fortsat vil kunne deltage i enhver form for udenrigspolitisk samarbejde med de øvrige nordiske lande, og at der gennem et mødeprotokollat er udtrykt vilje til åbenhed over for andre europæiske lande. Jeg synes, at det, der er sagt om EPS-samarbejdet, er en god og fremadrettet kodificering af det, der indtil videre er sket.

Det sidste, jeg vil sige et par ord om, og som jo har optaget debatten meget her i aften, er EF-Parlamentet. På dette punkt har jeg set teksten igennem nogle gange og må konstatere, at formandskabets konklusioner er, skal vi sige flerfortolkelige, men så vidt jeg kan læse, er det fortsat Rådet, som alene har beslutningskompetence, og det er fortsat Kommissionen, som har initiativret. Så tilbage står der endnu nogle bestemmelser, sådan at resultatet fortsat bør blive, at Parlamentet alene har adgang til at udtale sig i EFs lovgivningsproces. Sådan er det, og sådan mener jeg at det fortsat skal være, og så må man finde en form, så det kan lade sig gøre.

Men konkluderende ud af det, der er sagt tidligere, og ud fra de forskellige dokumenter, der har været fremme, synes jeg, at det, der nu foreligger, ikke er ganske utilfredsstillende.

Poulsgaard (FP):

I udenrigsministerens skriftlige redegørelse står der, at regeringskonferencen afspejler den erkendelse, der breder sig i Europa om, at de europæiske økonomier er ved at gå i stå, og at Europa er ved at tabe det teknologiske kapløb med USA og Japan. Og det er jo så sandt, som det er sagt.

Nu har der stået en hel masse heroppe og talt om miljø og arbejdsforhold og forurening – forureningen er jo det store dyr i åbenbaringen – nu har akademikerne, de forkælede studenter fra 1960'erne fået en ny ting, nemlig forureningen – det er forurening det hele. Tænk, de andre europæiske lande er så realistiske, at de kan indse, at Europa, hvis det ikke skal sakke helt agterud og blive en fattiglus, simpelt hen må have noget teknologi, man skal simpelt hen kunne konkur-